

column

Moi, je (bis)

Hans Vandeweghe

Redacteur sport
@hansvdw

De persen on hold, ik thuisgebleven van de motivational speech van onze bazen over onze krant en waarlijk ie-de-reen in ons land op de punt van zijn stoel om rond de klok van elfen Marc Wilmots te horen zeggen: “Ik ga naar Schalke” of “Ik ga niét naar Schalke”. Wat in het laatste geval zou hebben betekend dat hij bij de nationale ploeg was gebleven, want geen ploeg behalve Schalke die Wilmots coach wil maken.

Nounou, heb ik daarvoor het in Kobbegem en omstreken wereldberoemde *De Morgen*-gin

tonicfestijn aan mij laten voorbijgaan? *Bild* kwam al in de namiddag met de melding: geen Wilmots voor Schalke. *Zu teuer*, te duur. Neemt u van mij aan, de sympathieke mijnploeg is aan een calamiteit ontsnapt. Die jongen van Paderborn is vast een veel betere keuze. Een salaris van 4 miljoen euro voor iemand die zelfs in een voorbereiding van drie weken er niet in slaagde om tactisch te trainen, was ook van de gekke, en Duitsers zijn niet gek.

Wilmots is wel gek, maar dan van eigen glorie. Dit is de enige conclusie na die vaudeville rond Het Vertrek dat uiteindelijk niet

doorging. Hij stond erop te melden dat hij de stekker er had uitgetrokken, terwijl alles op het tegendeel wees. Ook voor de media die hem wel nog verdedigden, is het nu duidelijk geworden: het ego van Wilmots is onpeilbaar.

Erger is dat Marc ‘moi je’ Wilmots het na die schijnbeweging ook kan schudden bij zijn spelers. Neen, dan was Georges Leekens toch rechtlijniger. Die zei niks, besloot op zaterdag te blijven als bondscoach en werd op zondagmiddag gepresenteerd als nieuwe Club-trainer. Iedereen met open mond. Wat de wedstrijd zelf betreft,

kunnen we kort zijn: niet slecht gespeeld maar verloren. Een foutje in de defensie van een van de beste spelers van het voorbije jaar, het is een oude ziekte van het Belgisch elftal, maar het is geen staatszaak waard. De onverzettelijkheid waarmee die Welshmen zich voor alle ballen gooiden, en om de haverklap één of ander volkslied aanhieven, verdient tegelijk bewondering en medelijden. We moeten die B-Britten na een halve eeuw zonder nu ook eens een groot toernooi gunnen, vooral omdat we daar ook geraken zonder veel moeite te doen.

U zal natuurlijk weer worden

Wilmots is wel gek, maar dan van eigen glorie. Dit is de enige conclusie na die vaudeville rond Het Vertrek

overstelt met analyses van analisten en pseudo-analisten over wat er precies fout ging. Niet veel aandacht aan schenken. Dit was een moeilijke tegenstander op een moeilijk moment na een moeilijk seizoen en het scenario was de Rode Duivels voor één keer niet

gunstig gezind.

Het is wel een mooie les – vooral dan voor de media: reken je niet rijk met een overwinning in een vriendschappelijke wedstrijd. Wie herinnert zich nog de wedstrijden in 1999 tegen Nederland, halve finalist op het WK, en Italië? 5-5 in Rotterdam en 1-3 gewonnen in Italië. Een jaar later had België de trieste primeur als eerste organiserend land ooit niet eens de eerste ronde te overleven van het Europees Kampioenschap. De lovende woorden na de 3-4 in Saint-Denis kunnen in de vuilnissemmer. Maar dat EK halen we sowieso, en dan begint het pas.